

Nem érdekel

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 27. szám, 2020. július 3.

A Fűvészkertből át lehetett volna sétálni hozzánk, és nincs ebben semmi metaforikus, konkrétan ez volt a helyzet. A klinika petyhüdt kertje és a vörösingesek tanyájának titkos zugai között egy régi gyerek, aki még a nyitott gangok lekvároskenyér-ízű világában serdült, tudta volna, merre forduljon. De, még egyszer mondom, ennek semmi jelentősége. Mint ahogy az is csak véletlen egybeesés, hogy a Gogol utcai lakásunk, ahol a *szövegkönyv* őst írtam, abban a házban volt, melynek a pincéjében Fábri legendás filmjének forgatásához – a hatvanas évek legutolján – berendezték az öltözőket. Mártuska, a szomszéd özvegyasszony, rátarti, eredeti lakó, '57-ben költözött az akkor épült házba, és úgy mondta: – A szenes pincében lakott a kis Nemecek! – Anthony Kempet ott spriccelték izzadt homlokúra, mélyen hallgatott benne a nyolcadik kerületi zsidó fiú, csupa kisbetűvel, magyar hangja Ősz Róbert. Néztem Mártuskára másnaposan, a vígszínházi premiért követő októberi reggelen újságolta el ezt, lágy, zselatinos kedvességgel a hangjában, mintha régóta jóban lennénk, pedig addig a köszönésemet se fogadta.